

i fagets teoretiske og delvis også metodiske problemer. Den behandler en række centrale begreber som for eksempel objektivitet, værdifrihed og relativisme. Ja, selv et så diffust begreb som postmodernisme får en fornuftig og (nogenlunde) klar omtale. Bogen har givet anledning til en ganske omfattende debat. Eksempelvis indeholder tidsskriftet *History and Theory*, 1995, nr. 4 tre større indlæg om bogen. En af indvendingerne er, at bogen er for abstrakt og hellere skulle have forholdt sig til mere konkrete spørgsmål. Denne indvending vil dog næppe afskrække politologer. Bogen er naturligvis først og fremmest henvendt til historikere, men den vil med sin solide behandling af nogle mere generelle, videnskabs-teoretiske spørgsmål også være af stor interesse for politologer.

Niels Amstrup
Institut for Statskundskab
Aarhus Universitet

Adrian Smith, *The New Statesman. Portrait of a Political Weekly, 1913-1931*, London: Frank Cass 1996, 340 s., GBP 17.50.

Mange ældre husker *The New Statesman and Nation* som et ugemagasin, der i efterkrigsårene bragte en lang række meget kompetente, intelligente og ofte også vittige kommentarer til begivenheder i

England og „the rest of the world“, som det vist hed dengang. Magasinet var en eksponent for Labour's venstrefløj, og det opnåede omkring 1960 et oplagstal nær de 100.000. Siden er det gået stærkt tilbage, men det er selvfølgelig en anden historie.

I den foreliggende bog har forfatteren påtaget sig at skrive ugemagasinet tidlige historie, dvs. fra dets oprettelse i 1913 og til fusionen med magasinet „Nation“ i 1931. Ledende venstreintellektuelle som ægteparret Webb og Bernard Shaw stod bag oprettelse og videreførelse af magasinet, selv i kritiske situationer. Her nævner forfatteren i det forord magasinet kamp under 1. verdenskrig imod censur. Ikke mindre interessant er imidlertid behandlingen af forholdet til Sovjetunionen i 1920'erne, der - ligesom senere - var præget af en blanding af naivitet og optimisme. I centrum for bogen står dog redaktøren indtil fusionen i 1931, Clifford Sharp. Bogen er i virkeligheden et forsvar for Sharp, der efter forfatterens opfattelse er blevet overset på bekostning af efterfølgeren Kingsley Martin, redaktør 1931-1962. Sharp bedømmes som en dygtig redaktør, selv om han øjensynlig var meget drikfældig og ikke altid let at samarbejde med. Bogen er pressehistorisk interessant, men dens detaljeringsgrad overstiger nok andre end de mest interesserede læsers informationsbehov.

Niels Amstrup
Institut for Statskundskab
Aarhus Universitet